

Дамян Дамянов

На тебе, брат

По нещичко, макар и толкоз скромно,
Макар и най-невидимо на вид,
И моя труд на твоя, брат, напомня –
И аз изграждам къщи за бездомни,
И аз подобно тебе вдигам зид.

Но този зид е някак по-безшумен
И по-различни – моите къщи.
Че мойте тухли са безплътни думи,
Стените им, хем умни, хем безумни,
Подслон са не за плът, а за душа.

Да, знаей, пукнатата пара не правят
Стена от думи, зид от плач и смях.
На мръзнеция те не дават завет,
Вода и хляб на сиромаш не дават.
Човечецът си може и без тях.

Но знам и друго – сменял сума къщи,
Куп зидарии вдигал и рушал,
и най-бездомният накрай се връща,
Да се загърне с топлинка насъщна
Не другаде, а в своята си душа.

Зидарю, трупей камък върху камък!
Аз – дума подир дума. Занаят...
По-нужен труд от нашия, брат, няма!
Подай ръка! Дано най-сетне двама
Да приютим този безприютен свят!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8036>]